

Procopius sub Conrado Imperatore, circa annum Domini millesimum tricesimū quintum, apud Germanos in finibus Bohemiæ natus & educatus fuit. Erant autem parentes eius homines pijs, & ut ea tempora ferebant religioni deditissimi. Itaque plurimū solliciti fuerūt, qua ratione filius Christiana fide imbueretur. Cum autem tum sacra studia nullibi melius quàm apud uiros sacris initiatos uigerent, puerum suum Collegio sacerdotum in arce Visegradensi celebratissimo erudiendum traderunt. Postquam uerò Procopius feliciter in sacris studijs profecisset, atq; ingenium & mores eius reliquis sacerdotibus approbarentur, dignus ipse iudicatus fuit, qui ipsorum numero ascriberetur. Verùm Procopius fastum eius loci auersabatur, atque in sodalitijs Breunouiensibus potius Deo seruire quàm collegis Vuissegradensibus ascribi maluit. Cum autem aliquandiu in illo collegio piè uixisset, atq; nihilominus collegarum uitia indies uideret, quæ ipsum à uirtute auocabāt, cœpit de uita solitaria cogitare. Quare Breunouia relicta, speluncam quandam Sasauo flumini incumbentem, laruisq; & lemuri bus, atq; spectris nocturnis infamem, sibi habitandam elegit. Cum eam esset ingressus, terribiles illę laruarum ac spirituum malorum formæ dilapsę, & amplius uisę non sunt. idq; ob summam pietatem, fidem, & innocentiam Procopij, qui uera in Christum fide huiusmodi Sathanę illusionem tanquã uana contemnebat.